

Στὸ ἔξοχο Σκυλίτσειο Θέατρο τοῦ Πειραιᾶ ὁ κ. Σολομὸς Ξανα-
ἀνέβασε μ' ἓνα νεοσύστατο θίασο τὶς «Θεσμοφοριάζουσες» τοῦ
'Αριστοφάνη, ποὺ τὶς εἶχε πρωτοπαρουσιάσει μὲ τὸ θίασο τοῦ
'Εθνικοῦ Θεάτρου, καὶ στὴν 'Επίδαυρο ἐγκαινιάσθησαν τὰ 'Ε-
πιδαύρια μὲ τοὺς «Πέρσες» τοῦ Αἰσχύλου, ποὺ θὰ τοὺς ἀκο-
λουθήσουν ὁ «'Ορέστης» τοῦ Εὐριπίδη καὶ ἐπαναλήψεις Ξανα-
παιγμένων τραγωδιῶν. Πρὶν ὅμως ἀσχοληθῶ μὲ τοῦτες τὶς ὑ-
πολογίσιμες παραστάσεις, κάποιος λόγος πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ
μιὰ ἀξιόμα κωμωδιούλα, τὴν «Ταβέρνα τοῦ Σωκράτη», τῶν
κ.κ. Ἄλκη Παππᾶ καὶ Γ. Πολίτη, ποὺ παρουσιάσθηκε στὸ Θέ-
ατρο Βέμπο.

«Ἡ ταβέρνα τοῦ Σωκράτη», παρόλον ὅτι διανθίζεται καὶ
αὐτὴ μὲ τραγούδια, σφικτὰ συνυφασμένα ὅμως μὲ τὸ κείμενο
(σὲ μιὰ ταβέρνα οἱ θαμῶνες τραγουδοῦν), δὲν εἶναι, ὅπως τὰ
πλεῖστα ἔργα ποὺ ἀνέβασαν τὰ καλοκαιρινὰ θέατρα, ἓνα μιού-
ζικαλ. Εἶναι περισσότερο μιὰ μουσικὴ κωμωδία. Τῆς λείπει,
γιὰ νὰ εἶναι μιούζικαλ, τὸ στοιχεῖο τῆς θεαματικότητος, τῆς
φантаχτερότητος, τῶν διακοσμητικῶν καὶ φωτιστικῶν ἐφέ,

τῶν χορευτικῶν παρεμβολῶν. Εἶναι ὅμως καὶ μιὰ κωμωδία;

‘Ομολογῶ ὅτι, παρ’ ὅλες τὶς φιλότιμες, ἀξιοπρόσεκτες προσπάθειες ὄλων τῶν ἡθοποιῶν, ἰδιαίτερα τῶν Κυριῶν Γκ. Μαυροπούλου, Μ. Φωκᾶ, Ἔφης Ροδίτη, τοῦ συναρπαστικοῦ καὶ ἐκρηκτικοῦ κ. Τσούκα καὶ τοῦ σκηνοθέτη κ. Α. Ἀντωνίου (πού ρύθμισε μὲ ἐπιμέλεια τὰ σύνολα γιὰ νὰ τῆς ἐμφυσησούν μπρίο), ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐνὸς ἐξυπνου Κεφαλλονίτη πού εἰσβάλλει σὲ μιὰ σαραβαλιασμένη καὶ χρεοκοπημένη ταβέρνα γιὰ νὰ τὴν ἐξωραΐσει καὶ νὰ τῆς προσκομίσει παιδεία, τὴν ὁποία ζευγαρώνει τακτοποιώντας καὶ τὸ δικό του εἰδύλλιο, ἐλάχιστα μὲ διασκέδασε. Ὁ διάλογος δὲν σπινθηρίζει παρὰ ἀραιὰ καὶ ποῦ, δὲ φωσφορίζει παρὰ σπανιότατα. Τὰ ἐπεισόδια ἀκολουθοῦν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο κανονικὰ καὶ μονότονα, χωρὶς νὰ προβάλλουν τίποτα τὸ ἀπροσδόκητο, καμιὰ εὐρηματικότητα· ὁ φουριόζος Κεφαλλονίτης, πού θυμίζει τὸ Ζακυνθινὸ «Φιόρο τοῦ Λεβάντε» τοῦ Ξενόπουλου, μένει σὲ μεγάλη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ πρότυπό του.

Ὅταν μιὰ κωμωδία δὲν χαρίζει εὐθυμία ἢ, ὅπως δὴποτε, εὐεξία, ἀναγκαστικά (μιὰ πού δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς προθέσεις της καὶ σὲ ὅ,τι δικαιολογημένα ζητεῖ ὁ θεατῆς) προκαλεῖ ἀνία. Ἀπ’ αὐτὴν εἶναι πάλι πολὺ προτιμότερο τὸ μιούζικαλ, πού τουλάχιστον προσφέρει στὸ εἶδος του κάτι τὸ ὁλοκληρωμένο, καὶ πλούσιο θέαμα. Ἀπὸ τὴν «Ταβέρνα τοῦ Σωκράτη», ὅσο κι ἂν ἐξετίμησε κανένας τοὺς ἡθοποιούς καὶ τοὺς λυπηθήκε γιὰ τὴ σπατάλη τοῦ μάταιου κόπου τους, ὅ,τι ἀποκομίζει εἶναι ἓνα καταθλιπτικὸ συναίσθημα πενιχρότητας καὶ περιττότητας. Οἱ συγγραφεῖς της εἶχαν παρουσιάσει κάποτε ἓνα ἐργάκι πολὺ ἀξιοπρόσεκτο καὶ πού ἔδινε σημαντικὲς ὑποσχέσεις, «Τὸ Λιζάκι». Γιατὶ ἀπὸ τότε, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀποκτήσει πείρα, ἀντὶ νὰ ἀνεβαίνουν, ὅλοένα ὀπισθοχωροῦν;